

Un nou președinte al CG și o nouă prioritate

Marti, 6 iulie 2010

Gili Cârstea

„Ploaie târzie,” „mare strigare,” „tema mării controversate,” „rămășiță” – aceste expresii exilate timp de peste un deceniu din limbajul oficial al Conferinței Generale sunt aduse din nou în actualitatea adventistă de noul președinte al CG, Ted Wilson.

După ce biserica l-a urmat pe fratele Paulsen timp de unsprezece ani în proiectul falimentar numit „creștere, unitate, calitatea vieții,” urmașul lui vine în fața sesiunii CG și declară că scopul nostru numărul unu este „*redeșteptare și reformă.*”

După ce ani de zile am remodelat predicarea adventistă după tiparele aberante propuse de tele-mega-evangheliștii de succes ai acestei lumi, și am făcut jocul idiot al ecumenismului sub îndrumarea atentă a păstorului de la Tubingen, noul președinte al CG folosește cea mai înaltă tribună a bisericii spre a declara că așa ceva este complet greșit.

O asemenea dramatică răsturnare de situație a pus în șoc stânga liberală și a dat foc dreptei radicale. Pe când primii sunt în doliu, necăjiți că adventismul retrograd al anilor 60 își ridică din nou capul hidos, ultimii tresaltă de bucurie că și-au recăpătat biserica confiscată.

În timp ce *Spectrum* și *Adventist Today* și-au pus drapelul în bernă și cenușă pe cap, Doug Batchelor de la *Amazing Facts* și Sam Pipim cu băieții lui din echipa *Here We Stand*, Larry Kirkpatrick și puștii de la GYC, pocnesc artificii și aruncă în sus cu pălăriile teologice.

Efectele predicii inaugurale a lui Ted Wilson asupra bisericii mondiale au evidențiat încă o dată, dacă mai era nevoie, faptul că poporul lui Dumnezeu de astăzi este fragmentat după aceleași criterii ca și cel din timpul lui Hristos.

Nici zelul fanatic al *fariseilor* pentru vechile hotare, nici politica lumească a *saduceilor* nu erau o soluție la criza în care se afla biserica, iar Hristos nu s-a alăturat niciunui dintre cele două partide aflate în conflict deschis. Nici dreapta radicală și nici stânga liberală nu puteau fi de ajutor poporului acela împotmolit în formalism. Ei toți înțelegeau greșit pe Moise, și aveau nevoie de o cu totul nouă viziune asupra istoriei și chemării lor. Nu știau, și nu credeau că Șekina părăsise de mult timp Sfânta Sfintelor, și că din această cauză Israel naviga fără hartă și busolă pe marea înfuriată a patimilor omenești.

Biserica rămășiței a avut ani de zile conducători adepți ai dreptei radicale, dar nu au reușit să aducă redeșteptarea și reforma, ploaia târzie sau marea strigare.

A avut și conducători adepți ai stângii liberale, dar și visele lor de unitate, creștere sau calitatea vieții au rămas neîmplinite. Biserica este mai fragmentată teologic ca niciodată, iar

creșterea numerică din lumea a treia, normală în momente de explozie demografică, este considerată o binecuvântare specială a lui Dumnezeu, mulțumit de felul în care este administrată biserica. Cât despre calitatea vieții, mai bine să nu mai vorbim.

Noi salutăm prioritatea noii administrații de la Conferința Generală – *redeșteptare și reformă* – și recunoaștem că aceasta este cea mai mare și urgentă nevoie a bisericii, că ea trebuie să fie prima noastră preocupare.

Ne temem însă că ea nu se va produce pe calea propusă de fratele Wilson, adică să ne rugăm pentru ea. Este o jignire la adresa cerului să te rogi pentru ceva care deja ți-a fost dat, iar tu refuzi sistematic de ani de zile.

Solia pentru trezirea fecioarelor – marea strigare de la miezul nopții – a fost deja încredințată acestui popor, în cuvinte clare și distincte:

„Marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos... Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (RH 22 nov 1892).

Domnul vorbea aici despre solia Sa trimisă prin frații Waggoner și Jones în 1888. Era acolo o nouă înțelegere a neprihănirii lui Hristos pe care biserica nu o percepușe niciodată, și care, apreciată, ar fi readus imediat Slava în templul ei. Această neprihănire a lui Hristos, restaurată în poporul Său, va lumina pământul cu slava caracterului lui Dumnezeu. Când biserica va accepta să devină „întruparea continuă a lui Hristos” (The EGW 1888 Materials, 1709), abia atunci Dumnezeu va reuși să fie „sfințit” în noi sub ochii oamenilor (Eze 36:23).

Aceasta este strigarea care va produce redeșteptare și reformă. Ea a venit deja, și așteaptă să fie primită de conducători și popor. În loc să bombardăm urechile cerului cu alte 16 milioane de voci, nu ar fi mai potrivit să recunoaștem că am batjocorit oferta lui Dumnezeu, și de aceea nu avem ceea ce ne dorim atât de mult?

Cerul ar privi cu îngăduință tupeul nostru de a cere alt tratament la încropeala laodiceană, dacă cel puțin am fi testat tratamentul oferit, iar acesta nu ar fi dat rezultate. Dar să înhami biserica mondială să blocheze serverele cerești cu spam, când ceea ce dorești, aștepti și ai nevoie, ți-a fost deja expedit, iar tu nesocotești, este un gen de amețală colectivă ce produce acute senzații de vomă universului spectator.

Aceasta trebuie să fie perspectiva și prioritatea bisericii pentru următorii cinci ani?